

Kedves Egybegyűltek, Bicskei János Barátunk Búcsúztatói!

A ravatalon lévő urna pár perc múlva elindul a folyó felé, és útját a léleklarang szívszorító hangja kíséri. Az urnában elvesztett barátunk, Bicskei János hamvai nyugszanak, a léleklarang pedig a János készítette állványon függ. Érette szól az a harang, amely hangját neki köszönheti.

E fájdalmas percekben a mi helyzetünk hasonló a léleklarangéhoz. Búcsúzzunk Jánostól, családtagok, munkatársak, barátok, tisztelők, és mindannyian köszönhetünk neki valamit. A keze alól kikerülő remekművek csodáját, az együtt végzett munka örömét, az adott szó mindenképp betartását, a szikla szilárd barátságot, a fejében és a műhelyében uralkodó szigorú rendet, a lényéből sugárzó megértő és elnéző szeretetet, tétovázás nélküli segítő készségét, lenyűgöző szaktudását, közösség teremtő képességét, és finom diplomáciai tehetségét, mellyel elsimította a közösségben olykor felizzó indulatokat. Bár sok szakmából tett le eredményes vizsgát, és még sokkal többnek volt avatott ismerője, mi azonban csak a Pólában hasznosuló szakmáján neveztük: nekünk ő volt „János, a hajókovács”

Fegyelmezett ember volt. Rezenéstelen arccal, szótlán keserűséggel viselte el az őt ért méltánytalanságokat, az elmaradt elismerést, az igaztalan támadásokat. Mert ilyenben is volt része bőven. Azért az infarktus őt se kerülte el.

Az urna áthalad majd a Lajtán, melynek feltámasztásáért János több mint 3 ezer órát dolgozott. Többet, mint bárki más az élesztők közül. A LAJTA Monitor Múzeumhajó neve mindörökké összefonódik Bicskei Jánoséval. Az ő emlékműve is e hajó, éppúgy mint a tervezőké, építőké, egykori parancsnokaié, a rajta szolgálóké, a császári és királyi Duna-flottilláé.

Akik ott voltunk, soha sem felejtjük el azt az egyesületi gyűlésünket, amelyen bejelentette betegségét, és egyben lemondott tisztségeiről. Száraz, tényszerű bejelentés volt, mintha csak az egyesület pénzügyi helyzetét ismertetné. Annyira így volt, hogy először fel sem fogtuk a drámai pillanat súlyát.

A későbbiekben döbrent figyelemmel kísértük elszánt harcát a betegséggel. Nagyon akart élni, mert úgy vélte, hogy élni jó, és neki még sok dolga van e világon. A kétségbeejtő helyzetben se esett pánikba, legendás önfegyelme ezúttal se hagyta el. Pontosan betartott minden előírást, és hősiesen viselt el minden szörnyű beavatkozást. Soha sem panaszkodott, kérdésünkre csendes kis mosollyal válaszolt: „hát persze, hogy fáj, ez egy ilyen dolog. De majd rendbe jön minden.” Betegágya valóságos búcsújáró hely lett, annyira, hogy a szeretett beteg érdekében korlátozni kellett a látogatások és a látogatók számát.

Akkor sem vesztette el önuralmát, amikor (az új előírásoknak megfelelően) orvosai közölték vele, hogy esetében már semmi sem jön rendbe, az ő története már a végéhez ért. Érzélgéstől mentesen, racionális meggondolások alapján intézte ügyeit, halála után semmi sem maradt utána rendezetlenül. Még modellezői hatyúdala, a TITANIC befejezésére is szerzett befejezőt. Kórházi tartózkodásának vége felé, az elkerülhetetlen vég közelségének biztos tudatában még eladott egy LAJTA könyvet a szobatársának.

Megadatott neki, hogy saját házában, Kanadából hazatért felesége mellett tölthette utolsó heteit. Amikor négy nappal halála előtt nála jártam, már csak suttogni tudott. Le kellett térdeljek az ágya mellé, hogy halljam. „Semmi baj András, mi azért jött lajzáztunk együtt”

János akarta, hogy végső búcsúztatása a Lajta mellett legyen, itt, a Magyar Honvédség újpesti hadikikötőjében, hamvai pedig az általa annyira szeretett Duna vizébe hulljanak. A szokatlan helyszínre és szertartásra az illetékes szervek tiszteletre méltó gyorsasággal és rugalmassággal adták

meg az engedélyt. Jánost mindenki szerette. Ő a saját számára szinte soha sem kért semmit, senkitől. Ő inkább adni szokott. Ezt az utolsó kérését mindenki teljesíteni akarta.

Az ember nehezen viseli el a veszteséget. Különösen, ha az végleges, jóvátehetetlen és visszavonhatatlan, amikor nincs rá mód, hogy visszakapjuk elveszett értékünket. János halálával mindnyájan szegényebbek lettünk, életünkéből eltűnt egy biztos pont, egy mérce, egy etalon, akihez mérhettük magunkat, akire számíthattunk bajban és szükségben, akit annyira szerettünk és tiszteltünk. Hálás vagyok a Sorsnak, hogy ismerhettem, hogy együtt dolgozhattam Vele, és büszke vagyok rá, hogy a barátjává fogadott.

Igazad van János, valóban jót lajtáztunk együtt. Szép volt nagyon, és hálásak vagyunk, hogy Veled lehetett az. Még boldogan lajtáznánk vagy akár bodrogoznánk is Veled az idők végezetéig, és nagyon fáj, hogy már nem tehetjük. Bármilyen nehéz is ezt elfogadnunk, nem tehetünk mást, mint tudomásul vesszük. Azonban Te továbbra is velünk leszel. A LAJTÁ-n, a BODROGON, a PETŐFI-n, kiállításokon és modell versenyeken, egyesületi gyűléseken és a kocsma asztalnál. Soha sem felejtünk el János, szeretett hajókovácsunk! Nyugodj békében!